

David Dickson
Kerktijdschriften
(Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal)

Donovan richtte zijn katapult op het lege soepblik op de boomstronk.

Hij trok het rubber van de katapult naar achteren.

‘Wat doe je?’ vroeg zijn zusje Dana.

‘Let op!’ zei hij.

Pats!

Het rubber schoot terug toen Donovan losliet. Het steentje vloog weg. Een paar bladeren van een boom bewogen. Maar het blikje bewoog niet. Donovan stopte de

katapult weer in zijn achterzak. Hij had gemist. Alweer!

Dana draaide haar hoofd opzij.

‘Wat moest ik zien dan?’

‘Niks’ zei Donovan. ‘Kom maar.

Laten we naar huis gaan.’ Ze gingen terug naar huis.

Donovan schopte tegen een tak.

Hoe hard hij het ook probeerde, hij kon zijn vaders katapult maar niet goed gebruiken. Terwijl hij dat ding nog wel *geweldig* vond! Hij vond het altijd leuk om de katapult te

gebruiken wanneer papa buiten de stad werkte, zoals nu. Het hielp hem om zijn vader dicht bij zich te voelen als hij hem niet zien kon.

Hij haalde de katapult uit zijn zak en draaide hem langzaam om in zijn hand. De ruwe bast was lang geleden glad geworden. Papa had de katapult gemaakt van een sterke boomtak, en hem jaren gebruikt voordat hij hem aan Donovan had gegeven.

Hij had op die dag naar het soepblik gewezen. ‘Als je je helemaal ergens op richt, kunnen er geweldige dingen gebeuren.’ Donovan wist nog wat er toen was gebeurd. Papa richtte de katapult en raakte het soepblik. In één keer! Het leek gemakkelijk als hij het deed. Donovan miste hem erg.

Hij viel die avond in slaap terwijl hij aan papa dacht.

De volgende ochtend nam Donovan zijn katapult mee naar zijn favoriete plekje in het bos, en probeerde het opnieuw.

‘Concentreren ...’ zei Donovan terwijl hij naar het blikje op de boomstronk staarde. Hij deed een steentje in de katapult en trok het rubber naar achteren.

Papa probeert het altijd weer, ook als het niet lukt, dacht Donovan.

Donovan probeerde niet te denken aan al zijn eerdere missers. Hij deed één oog dicht, zoals zijn vader hem had geleerd. Hij concentreerde zich *echt*. Donovan had alleen oog voor het rode soepblik.

Hij haalde diep adem en liet los.

Pats!

PLONK!

Donovan knipperde verbaasd met zijn ogen. Het blikje vloog van de boomstronk.

‘Gelukt!’ zei hij. ‘Fantastisch!’

Later die avond ging Donovan na het eten bij mama zitten. Hij hield de katapult omhoog.

‘Ik heb vandaag eindelijk het blikje geraakt,’ zei hij grijnzend.

‘Goed gedaan!’ zei mama.

‘Weet je, deze katapult is mijn favoriete ding in de hele wereld,’ zei Donovan.

‘Echt?’ vroeg mama.

‘Ja. Want hij herinnert mij aan papa en ik voel dat ik dicht bij hem ben.’

Mama glimlachte. ‘Ik denk dat hij blij zal zijn om te horen dat je er zo over denkt. En moet je horen! Papa komt over drie dagen al thuis. Dan kun je hem laten zien wat je kunt.’

Donovan kon bijna niet wachten. ‘Ik heb een idee’, zei hij.

Hij ging Dana zoeken. Hij kon haar leren om de katapult te gebruiken, net als zijn vader hem had geleerd!

‘Hoi Dana’, zei hij. ‘Wil je de beste katapult van Jamaica leren gebruiken?’ ●

Als je je helemaal ergens op richt, kunnen er geweldige dingen gebeuren.

De beste katapult van Jamaica

ILLUSTRATIES: GREG NEWBOLD

Welke bijzondere dingen helpen jou om je dicht bij iemand in jullie gezin te voelen?